

Nakon problema oko prelaska u Gruziju i pozitivnih prvih dojmova u Armeniji, naši protagonisti hrabro grabe dalje, iako im se ponekad čini da su došli do mjesta gdje je Bog rekao laku noć. Kako i ne bi, kada su proputovali kroz 12 zemalja, granicu prelazili čak 17 puta i u 22 dana prošli točno 11.013 km

Bogu iza nogu!

PIŠE: **DARKO LABAŠ**
FOTO: **GEORG**

Georgovo oko polako se oporavilo, umivamo se nakon jutarnje kave na izvoru pored našeg "restorana" i začas smo u Alaverdiju, gdje smo našli banku i nabavili rame. Zavojitim uskim cestama Malog Kavkaza nastavljamo prema unutrašnjosti Armenije. Nakratko se zaustavljamo u Vanadzoru ili, kako se grad zvao prije, za vrijeme SSSR-a, Kirovakanu. Razgovaramo s ljudima, pitamo za put prema jezeru Sevan. Priroda je predivna na putu preko prijevoja za grad Diližan. Cesta je također dobra, vrijeme se popravilo, pa su idealna kombinacija vrhovi prekriveni svijetloze-

lenom travom (na ovoj visini drveća skoro da i nema) i plavetnilo neba. Poslije Diližana spuštamo se prema jezeru koje je na nadmorskoj visini od 1.900 metara. Jezero bi bilo kao iz bajke, kad ne bi bilo devastiranih hotela i odmarališta tik uz obalu. Voda je tamno plave boje, a okruženo je ogoljelim planinama. Napuštamo glavnu cestu koja vodi prema glavnom gradu Jerevan (ili Erevan) i krećemo uz istočnu obalu jezera, tik uz azerbajdžansku granicu. Uz ovu iskonsku, divlju ljepotu život kao da je zamro. Možda i bolje da je tako. Sve je teže naći takve nedirnuti dijelove prirode. Ponegdje vidamo napuštene ugostiteljske objekte, ali oni su potpuno obrasli raslinjem, tako da su skoro in-

tegrirani u prirodu. U doba Sovjetskog Saveza turizma je, dakle, ovdje bilo. Ali, od raspada najveće države prošlo je petnaest godina, Armenija se zaratila sa Azerbajdžanom, a jezero je tik uz granicu. Osiromašenom stanovništvu ne pada na pamet nikakav luksuz, a stranaca nema. Mi nismo u Armeniji sreli nijednog stranca, niti sam čuo da je itko putovao Armenijom. Ali, da se vratimo jezeru Sevan. U potrazi smo za restoranom, danas još nismo jeli. Moja želja da sjednemo na terasu pored jezera i pojedemo šašlike pokazala utopijom. Uz cijelu istočnu obalu jezera nismo primijetili niti jedan jedini ugostiteljski objekt. Cesta je uskoro postala jezivo loša, od rastrganog asfalta nas-

tao je grubo makadam, na nekim mjestima teško prohodan radi raskvašene ilovače. Rijetka naseljena mjesta skoro su posve napuštena. Tu je bog zaista rekao laku noć. Pored ceste vodi i napuštena pruga, a željeznička stanica djeluje kao iz Hičkovih filmova. Prazni su i veliki rudnici nešto dalje u planinama. U ta dva-tri sela kroz koja smo prošli malobrojni stanovnici promatrali su nas kao da smo s nekog drugog planeta. Ususret nam dolazi Volga gruzijskih tablica. Pretovarena je stvarima, a vozač nam radosno maše. I on se veseli da je u ovim krajevima nekog sreće. Srećom smo imali benzina, jer ga ovdje ne bismo mogli kupiti. I tako, na stotinjak kilometara obale često se zaustavlja-

Armenija

Šašlici u Jerevanu

Armenija - Prevoj na visini 2410 m

Tankanje u Marmarašenu

Marmarašen

Ceste u Armeniji

Natrag prema Araratu

Erevan (Jerevan)

Erevan (Jerevan)

Marmarašen

Erevan (Jerevan)

Ečmiadzin - armenska pravoslavna crkva

Ečmiadzin

mo, divimo se pejzažima i fotografiramo. U daljini, daleko na jezeru, promatramo ribare kako bacaju mrežu. Istočno od nas je planinski lanac Sachdagskij, a to je i granica s Azerbajdžanom. Vardenis je grad uz jugoistočnu obalu jezera i možemo reći da smo opet u civilizaciji. No, niti ovdje nema restorana. Tražimo ga uz južnu obalu. Cesta je opet postala cesta, a u potrazi za hranom skrenuli smo u Martuni, grad veličine Varaždina, kroz koji opet jedva vozimo zbog ulica koje liče terenu za enduro-natjecanja. Nakon polusatnog traženja ipak smo uspjeli naći restoran koji je nekada davno sigurno bio luksuzan, što nam pokazuje veličina prostorija i rezbarije na plafonu i zidovi-

ma, sada potpuno oronule. Osim nas u toj velikoj prostoriji zauzet je samo još jedan stol za kojim sjede lokalni pijanci. Vlasnik se brine da nas ostave na miru, a nakon obilne porcije šašlika s kašom i salatnom evo ga sa bocom votke, a već smo naučili da se ona mora ispitati, inače nećemo imati mira. Izlazimo iz grada i spuštamo se na jezero tik do vode s namjerom da se okupamo. Temperatura je oko dvadeset stupnjeva, voda je isto tako topla, a gubimo volju za kupanjem kada u vodi vidimo na tisuće žaba.

Vrijeme je da napustimo jezero Sevan, dragulj nedirnutе prirode u Malom Kavkazu. Greškom smo se našli opet u Vardenisu, odakle smo i došli, te se moramo is-

tim putem vraćati južnom obalom jezera do Martunia. Zbog ljepote jezera to nam i nije teško, a ni cesta nije previše loša. U Martuniu trebam tankati, a benzin se može dobiti jedino iz kanistra. Toče mi kroz rdavi lijevak, ali znam da moja do-

bra, stara Yamaha bez prigovora sve to podnosi. Slijedi fenomenalna cesta kroz prijevoj visok 2.410 metara. Ime prijevoja nije upisano ni u karti, niti na ploči uz cestu, ali vodi preko Vardenisskijskog hrbeta pored vrha Vardenis (3.552 m). Ne-

Večera u Gjumriju

Erevan - armenski biker

Erevan (Jerevan)

Erevan (Jerevan)

Cesta prema Gjumriu

Izlazimo iz Armenije

Armenska granica prema Gruziji

vjerojatno je kakve su razlike u kvaliteti ceste u Armeniji. Još prije nekoliko desetaka kilometara jedva smo se probili uz jezero, a sada jurimo po zavojima Kavkaza kao da smo na pisti, sve to s pogledom na nebrojene zavoje ispod nas. Na vrhu prijevoja ogromna je ploča "Araratski region" na tri vrste pisma: na armenskom, na ruskoj ćirilici i na latinici. Spuštajući se, ugledali smo fantastičan prizor: planina Ararat sa snježnom kapom prelijevala se na suncu. Prije dvije godine promatrali smo je s iranske i turske strane. Ararat je na turskom teritoriju, iako je nekada pripadao Armeniji. Kod grada Jechegnadzora napuštamo cestu koja vodi prema jugu

zemlje i iranskoj granici i skrećemo tik uz Nahičevansku Azerbajdžansku Republiku, znači azerbajdžansku enklavu, prema zapadu zemlje. Sada smo na "četveromeđi" Armenije, Irana, Turske i Azerbajdžana. Iz grada Ararat još se bolje vidi brdo Ararat koje je s druge strane granice. Odlučili smo kampirati s pogledom na ovu mitsku planinu. U selu Marmarašen nalazimo mjesto koje nam se sviđjelo, a uskoro su svi susjedi oko nas. Pomagali su nam postavljati šatore, nosili nam stvari... Otišli smo motorima u dućan, a suvozač mi je mladić koji će nam pokazati gdje je to. Dućan je udaljen samo nekoliko stotina metara; da smo znali, otišli bismo pje-

šice. To je ustvari kiosk, kupuje se izvana, a to je tipično i za Armeniju i za Gruziju. Vratili smo se do šatora, počastili susjede pićem i raspitali se postoji li u blizini postoji restoran, jer pojeli bismo šašlike. "Hoćeš šašlik - dođi sa mnom" - Georg odlazi sa novim prijateljem do kokošinca i začas se vraćaju s kokotom bez glave. Pozvali su nas do njihove kuće i za jedan sat jeli smo pileći šašlik. Došli su i rodaci - ne dolaze baš svaki dan bikeri iz Europe. Malo naših piva, malo njihove votke i soka od breskve, i proveli smo nekoliko sati u ugodnom razgovoru.

Ujutro nas drugi susjedi zovu na kavu u njihovu skromnu kuću, ustvari prepravlj-

ni kontejner. Ali, oni odišu srećom, njima bolje ne treba niti ne znaju za bolje. Svi su zdravi, to je najvažnije, nisu niti gladni, ustvari sve proizvode sami, tj. imaju vrt, perad i svinje. Glava obitelji nam pokazuje brojne rane iz rata protiv Azerbajdžana. Ta dva naroda se međusobno još uvijek strašno mrze, pa ne volimo govoriti da smo bili i tamo. Ne vole niti Turke i pričaju nam kako su im Turci uzeli sveto brdo Ararat. Uzimamo adrese, moramo im poslati fotke. Vrijeme je za pokret. Htjeli bismo do Gecharda, jedne od turističkih atrakcija zemlje. Nakon nekoliko kilometara počinju serpentine koje se spuštaju u dolinu. Baš u serpentinama asfalt nestaje,

koncern
Agram

EUROHERC

JADRANSKO

Agram life

SUNCE

Polica osiguranja dobre nagrade

Nagradna igra "Pravom policom do prave nagrade"

SUDJELUJU /

Svi osiguranici Euroherca,
Jadranskog, Agram life-a
i Sunca

DOBITNIK /

Vi Osobno, ako izvučemo
Vašu policu

NAGRADE OSIGURAVAJU /

Osiguravajuća društva
Koncerna Agram

NAGRADE /

VW Passat;
Vrijednosnice
Koncerna Agram

NAGRADNA IGRA TRAJE /

OD / 01.01.2006.
DO / 31.12.2006.

MJESTO I DATUM

IZVLAČENJA /
Zagreb, 17.01.2007.

Nagradna igra

Pravom policom
do prave nagrade

Most preko rijeke Paravani

Rijeka Paravani

Tvrđava u Malom Kavkazu

a cesta je popravljena mokrom ilovačom! Dva-tri zavoja je nekako išlo, ali sljedeći je bilo nemoguće proći. Ipak me Georg nagovorio da ja prvi probam. Samo što mi je prednji kotač sišao s asfalta, cijeli motor zajedno samnom počeo je kliziti prema dolje. Nadljudskim naporima uspjelo nam je okrenuti Yamahu natrag na čvrsto tlo. Nije nam imao tko pomoći, jer nikoga nije ni bilo. Vraćamo se na glavnu cestu, pred nama je još uvijek Ararat. Uskoro smo u glavnom armenskom gradu Erevanu

ili Jerevanu. A takav grad nasred ove siromašne zemlje nitko ne bi očekivao. Kada ne bi bilo Lada, Volgi i Moskviča, mislili bismo da smo u prijestolnici neke bogatije europske države. Osim ruskih vozila tu su i skupi terenci japanskih i europskih proizvođača, veliki i novi Mercedesi i BMW-i i mnogo Lexusa. Vidjeli smo i Brabusa, dugu američku limuzinu, a vrhunac je bio Rolls-Royce!! Iznad grada širokih ulica ove godine je izrađen veliki spomenik do kojeg vode velike stepenice

iz samog centra. Mi smo se odvezli motorima i uživali u pogledu na grad. Naši smo restoran s pečenjarnicom i velikim porcijama šašlika umotanim u pecivo nalik palačinkama. Cijene su vrlo niske, iako nismo u nekoj stračari. Pristupa nam mladić s kacigom u ruci i uskoro smo prijatelji. Član je ovdšnjeg moto-kluba, vozi Hondu 125 Rebel. Traži da ostanemo do utorka, biti ćemo senzacija na njihovom sastanku. Međutim, danas je petak, a mi već sutra trebamo biti u Gruziji. Priča

nam o Talijanima iz Venecije koji su preko Armenije putovali za Kinu. Jedan od njih još je uvijek u Erevanu u bolnici. Sudario se s konjem i pritom slomio ruku. Konj je prošao puno, puno lošije. Popili smo kavu i kolu na terasi u centru grada. Vrijeme nas zadnjih nekoliko dana dobro služi, pa je bilo ugodno sjediti u hladu parka i promatrali slikare na njihovom «poslu». Još smo jednom sreli mladog biker - donio nam je armenske naljepnice koje mi nismo mogli naći.

TRAŽIMO DISTRIBUTERE ZA:
KARLOVAC
DUBROVNIK

10.439 kn

17.990 kn

CRAB
ČETVEROCIKLI
registracija

GTR 50

18.990 kn

VELEPRODAJA I MALOPRODAJA

MOTUL
PREPORUKA

OLIVER SPORT COMPETITION

Još više "in"

Čakovec: Motorido tel. 040/390-432 Rijeka: Marcel d.o.o. 051/621-818 Krapina: Automotonautika tel. 049/372-004 Umag: Findi d.o.o. tel.: 052/721-328 Zadar: Rent AH Zadar d.o.o. tel. 023/236-600 Zagreb Auto motosport tel. 01/3079-274, Pletak 01/615-4740 Maruševac: Danas d.o.o. tel. 042/729-506 Rijeka: Marcel d.o.o., Trogir Moto shop Trident tel. 021/796-687, tel. 051/621/818 Sevelo Bancony Moto tel. 01/2059-960 Sisak Old-Elektronik tel. 044/523-056 Varaždin Auto kuća Slukić tel. 040/821-953 Split: Moto centar Mayer tel.021/312-344. Pula: Autonautica tel. 052/222-492. Labin: Autonautica tel. 052/851-921. Osijek: Obrt Javorović tel. 031/297-344. **SERVIS** Zagreb : Auto moto Karmat 01/3454-592. Honda Viktorij 01/3881-989

Akaltsikhe

Adigeni

Cesta prema Adigeniu

Adigeni - baka, učiteljica engleskog

Kod Adigenia - popravak kočnica

Trgovina u Adigeniu

Odlazimo iz prekrasnog Erevana i začas smo u obližnjem Ečmiadzinu. Grad je središte kulture Armenije, tu je centar Armenske pravoslavne crkve. Posjetili smo najpoznatiju crkvu koja datira iz IV stoljeća. Našli smo i prodavaonicu suvenirna, to je valjda jedina u cijeloj zemlji. Do našeg sljedećeg cilja, grada Gjumri (nekadašnji Leninakan), nešto je više od stoti-

nu kilometara, ali to je Odiseja od nekoliko sati, jer se odlična poluautocesta postupno pretvara u katastrofalnu cestu na kakve smo već navikli u ovim krajevima. To sve nam ne smeta jer vozimo kroz idilične planine Malog Kavkaza, tek ponekad kroz neko selo. Navečer stižemo u Gjumri, večeramo u restoranu, te kampiramo izvan grada.

Ujutro nas budi bradati čovjek koji živi u kontejneru nedaleko naših šatora. U mraku nismo vidjeli da ima nešto pored nas. Zove nas k sebi na kavu i priča nam priču svog života. Libanonac je iz Beiruta, a za život zarađuje kao borac po raznim ratištima. Borio se u Libanonu, Izraelu i ovdje za Armence koji su mu obećali brda i doline, a sada dobiva neku siću od koje jedva preživljava. Pokazuje nam vještinu bacanja noževa, vrhunski je snajperist, karatist, a svirao je rock (Hendrix i Deep Purple). Razgovarali smo o svim mogućim temama, u sve se razumije. Sanja o putu za Pariz, gdje mu je brat. Zaželjeli smo mu sreću, on nama također, pa smo nastavili naš put. A cesta do gruzijske granice je, vjerovali ili ne, opet vrhunska. Ugodan razgovor s armenskim carinicima i na njihovoj strani smo začas gotovi. Nemaju ništa niti protiv fotografiranja. Još prije gruzijske strane cesta se pretvara u kaljužu. A njihova granica je kao da smo na divljem zapadu. Oronula baraka i rampa od povijenog trupca! Ulazim u baraku i tražim vizu za treći ulazak u Gruziju. Pun strepnje čekam odgovor. Ma kakva

viza, sve je u redu, odgovaraju. Šuti budalo, mislim u sebi, i zaista je prošlo, nisu primijetili da mi je viza već iskorištena. Na kraju procedure zatražili su od svakog po 10 dolara. Za što? Glupog li pitanja, pa za njih, pa ovo je Gruzija! Po kaljuži nastavljamo kroz Gruziju. Sve tako puževim tempom, pored jezera Paravani, do Ninocminde. U Ahalkalakiju na tržnici mijenjamo novac, pa opet avanturističkom cestom uz rijeku Paravani, preko koje vode raznovrsni viseći mostovi za pješake. Treba imati hrabrosti prijeći preko tih mostova. Na jednom mjestu kao most služi željeznički vagon koji je jednostavno položen preko rijeke! Rijeka Paravani nešto dalje ulijeva se u Mtkvari (Kura), s kojom smo već imali posla. Prolazimo pored velike srednjovjekovne utvrde na litici iznad rijeke i stižemo u Ahalcihe. Vrlo smo blizu turske granice, ali na ovu ne možemo izaći, nego na onu uz Crno more, tako su nam upisali u deklaracije. No i nije bitno, nedaleko je Adigeni i ona naša obitelj koju namjeravamo posjetiti. A put za Adigeni je onakav kao i nekad, jedva prohodan. Trebala bi to biti glavna cesta za

Cesta prema Adigeniu

Poti - na gruzijskim cestama česti su susreti sa živinom

Aleja prema Potiu

Cesta prema Adigeniu - Darko dalje ne može

Batumi! Djelomično vozimo kroz raskvašenu ilovaču, a djelomično po usponima od grubog kamenja. Nekako smo se dokopali Adigenija i pronašli put u selu do kuće Nudarija, kamo sam uspio stići zadnjim snagama obzirom na strmi uspon i veliko kamenje. Kuća je bila napuštena! Stigli su susjedi, prepoznali su nas. Nudari je odselio još više u planine, kažu 15 kilometara, u selo Vlesu. Pravac je isti kao i onaj kojim stigli prije pet godina preko Malog Kavkaza, znači u obrnutom smjeru. Palimo motore, krećemo dalje. Preko jednog uspona prošao sam zadnjim snagama. Bezbroj puta udario sam auspuhom i ramom u izbočeno kamenje. Ali dalje se ne usudim. Uspon je to od oko 15% s kamenjem koje strši i preko deset centimetara. Georg je to nekako prošao i odozgo me nagovara da probam. Ovaj put me nitko ne može nagovoriti na takvo što. Ili padam ili razbijam karter ili auspuh, ili oboje. Georg je ljut, kaže da sam to isto prošao prije pet godina, a do Nudarija je samo nekoliko kilometara. Da, to isto sam prošao prije pet godina, ali u suprotnome smjeru i ne znam da li je

bila baš tako loše kao sada. Nakon rasprave okrećemo se i vraćamo se u Adigeni. Raspakiravamo stvari, ostavit ćemo poklone bivšim susjedima. Georg ne razgovara sa mnom, toliko je ljut. Saznajemo da je Nudari negdje u selu, pokušati će ga naći. Mi smo pozvani na kavu u jednu od trgovina i čekamo. Pozvali smo i baku, sedamdesetpetogodišnju učiteljicu engleskog u mirovini. Oduševila se da nas opet vidi. Nudarija nisu našli, bližio se mrak, pa smo odlučili krenuti natrag u dolinu.

Srećom se to dogodilo sada: naime, prilikom vožnje puževom brzinom zbog gruzijske ceste, ručica prednje kočnice propala je do kraja. Brzo sam napumpao nekoliko puta i dobio pritisak, ali se čulo: hrsss... Stali smo, ispala je jedna od prednjih disk pločica pa je kočioni klip zagrebao po disku. Pukle su osovine koje drže pločice. Nema panike, šaljem Renatu da nađe drota, a disk pločicu imam u rezervi. Renata se vraća za minutu s drotom u ruci, u Gruziji kroz ceste ima svašta. Zauztašujemo i kombi pun putnika radi alata, potrebne su nam dvije poluge da bismo kočioni klip potisnuli natrag. Kod Yama-

he to ne ide rukom. Žurimo s poslom jer pada mrak. Nakon pola sata nastavljamo prema Ahalciheu. Za dvadeset kilometara do grada potrebno nam je više od sat vremena, djelom po mraku. Ovo nam je bio najteži dan puta, pa smo zaslužili dobru večeru. Našli smo dobar restoran i uzeli jednu od kućica koje su poredane vani, kao mali bungalovi. To je tako u Gruziji,

nemate nikakve kontakte s drugim gostima. Vani s bine trešti live gruzijska muzika, a mi uživamo u zaista odličnim šašlicima. Možemo se opustiti, jer nakon "fajrunta" ovdje podižemo naše šatore.

Zadnji je dan našeg boravka u zemljama bivšeg SSSR-a. Iako je do Batumia i Crnog mora kroz za mene neprohodni Mali Kavkaz samo 170 kilometara, a u

Akaltsikhe - buđenje

Gruzijska crnomorska obala

Meduza u Crnom moru

Turska - granica Sarp

Oproštaj sa Gruzijom u Batumi

Pontsko gorje

Adigeniu smo bili i bliže, vozimo 500 kilometara oko kroz Borjomi (cesta tako tako) do Khašuria, gdje dolazimo na gruzijsku "autocestu", pa dalje imamo "normalnu" cestu. U Suramiju se zaustavljamo popiti kavu u "hotelu" u kojem smo noćili prije pet godina, kada je Georgova guma na Hondi bila probušena. Dolinom rijeke Rioni, kroz Kutaisi, začas smo u gradu Poti na Crnom moru, odakle smo i krenuli po Gruziji. U istom restoranu kao i prije tjedan dana uživamo u zadnjim šašlicima. Kroz Kobuleti i Čakvu, mjesta uz more gdje se naziru tragovi turizma, stižemo u Batumi. To je nezavis-

na republika Adžarija, a granice koja je postojala za našeg prvog putovanja više nema. S Kazbegi pivom na terasi uz rivu nazdravljamo oproštaju s Gruzijom, jer je Turska udaljena samo desetak kilometara. Još tankamo da potrošimo zadnje larije, te uz obalu stižemo na granicu. S gruzijske strane je Sarpi, a mjesto u Turskoj zove se Sarp. Dok obavljamo carinske formalnosti počinje kiša. Turci prilikom vađenja vize (za Hrvate nije potrebna) vrijeđaju Georga jer je nekoliko dana ranije Austrija inzistirala da umjesto s Turskom EU počinje pregovore s Hrvatskom. Turska crnomorska obala dočekuje nas u

kiši. Oblačimo kišnjake na granici pored džamije koja pokazuje da smo u islamskoj državi. Prolazimo kroz Hopu, Arhavi, Pazar. Kiša pada sve jače. Pada mrak, predlažem da uzmemo sobu u hotelu. Georg se ne slaže i inzistira da još vozimo, jer smo u središtu nevremena pa ćemo uskoro izaći. Ali, središte nevremena je baš tamo kamo smo naumili, pa po mraku jedva vozimo, jer od kiše, tj. proloma oblaka ne vidimo ništa. Hotela kao za inat nema. Stižemo u grad Rize, pitamo za hotel, stojimo u vodi do gležnja. Trebalo nam je još pola sata da nađemo hotel, a motore smijemo smjestiti unutra, u

hodnik. Unatoč nepropusnim hlačama i jakni, te još kišnom kombinezonu preko svega, mokri smo do kože. Mokar je i mobitel, otkazao je poslušnost. Kada sam kod mobitela, moram napomenuti da sam u svakoj zemlji imao signal. Sve stvari rasporedili smo po sobi radi sušenja, istuširali se i krenuli pješice na kebab. Ujutro je kiša prestala padati, ali nakratko. U Trabzonu smo s mora skrenuli u planine radi posjeta znamenitom manastiru Sumela. Iza gradića Macka počinje nacionalni park, prelijepo je, sve oko nas rječice i vodopadi. Nažalost, s neba imamo tuširanje, pa taj biser prirode nismo mo-

AUTO-BIL SAVIJETUJE

Novosti za skuterase i motoriste

Prodajemo sve za preradu skutera: klipove, cilindre, radilice, remenje, rollice i zaivaše luđe glave, kacige V-can od 250 kn

Yamaha Split glavni sponzor

Zagrebačka tvrtka Auto-Bil uvezla je ispušne sisteme Leo Vince - SBK za cijeli skuterski program te za velike motocikle, a cijene su niže nego u Italiji. Za novu Yamahu R6 grane sa titan topom, već su montirane na motociklu vozača Mislava Perkušića, a probe na Grobniku pokazale su uvećanu snagu na srednjim i visokim okretajima do 7 ks i max. brzina preko 280 km/h. Ovjes na novoj Yamahi zamjenjen je talijanskim proizvodom Bitubo uključujući i amortizer volana. Svi se ovi proizvodi mogu kupiti na adresi Auto-Bil, Jarun 66 tel. 01-3833-084, mob. 098-357-307

Varaždinska 46, Sesvete, TEL: 01/20 59 960, fax: 01/20 10 003, vlado.bencek@zg.t-com.hr

LeoVince

EXPORT SYSTEMS

Uvoznik za Hrvatsku

DENSO

BREMBO

skuteri

- > termičke grupe > varijatori >
- > rollice > opruge > kvaciće >
- > sportski > filtri > remeni >

motocikli

- > klipovi > klipnjače > koferi >
- > lanci > lancanici > kočnice >
- > akumulatori > ergol vijci >
- > kvacića > ručke > lamele >

Crno more u kiši

Manastir Sumela

Manastir Sumela

Manastir Sumela

Manastir Sumela

gli zabilježiti foto-aparatima. U stijenu uklesani manastir Sumela razgledavamo po kiši. Manastir datira iz XVIII stoljeća i napravljen je u spomen na Djevicu Mariju na stijeni visokoj 300 metara.

Vratili smo se do 50 kilometara udaljene obale i kiša je stala. Bujice sa Pontskog gorja obojile su Crno more u smeđe. Redaju se gradovi Giresun, Ordu, Unye i Samsun. Svi su na isti kalup: visoki, šareni neboderi prostiru se uz obalu, a brza cesta vodi uz more. Zanimljivo je da Turci izgrađuju cijelu obalu kamenim zidovima, sve od gruzijske granice! Iza Samsuna prestaje vreva turskih gradova, cesta

postaje uska, naselja manja i rjeđa. Konačno je to idilična i lijepa obala Crnog mora, onakvu kakvu smo i zamišljali. Spustili smo se u grad Sinop, tu smo i prenoćili. Sljedeće jutro je i vrijeme bolje, pojavilo se sunce. Cesta je još uža (i lošija), obala je još ljepša. Vidici s ceste koja vodi visoko preko planina Küre Daglari su kao iz bajke, pješčane plaže su usječne između stijena, a Crno more sada je plavo. Vrlo smo spori radi mnogih zavojaja, a cesta je djelomično posuta šljunkom. Na kavu silazimo u Ayancik, divimo se prelijepom gradiću Abana, a ručamo u gradu Cide. Pivo ne možemo dobiti jer je

Crno more

tel./fax.: 01/3079 274
Zagreb, Tomislavova 34.,
e mail: auto.moto.sport@zg.t-com.hr

Želite prodati motor? Mi ćemo to uraditi za Vas!
Imate kupca? Trebate kredit? I to ćemo uraditi za Vas!
Prodaja moto opreme, rezervnih dijelova novih i polovnih motocikala i automobila. Zamjene staro za novo. Krediti, leasing i kartice.
Škola MOTOCROSS I ENDURO By Viktor Bolšec
10 x HR MX Champion
3 x Alpe Adria Champion

ovlašteni distributeri

CPI GTR 50

18.990 kn

CPI Oliver 125

13.600 kn

ARCIJA

HONDA CB 600 HORNET
61.990 kn

D.A.G.I.

generalni uvoznik za RH
Ivana Žorža 39/3, Rijeka, CROATIA
+385 51 254 514, +385 91 591 2302

www.dagi.hr

Sinop

Crnomorska obala - Ayancik

Crnomorska obala

upravo počeo ramazan. Kod Amasve se opraštamo sa Crnim morem, pa kroz Bartin i prijevoj Dorukhan Gecidi kod Yenice ulazimo na autocestu. Prijevoj Bolu moramo savladati pretječući mnogobrojne kamione jer tunel ispod planine još nije dovršen. Izvrsnom autocestom navečer smo u Istanbulu, a Aziju napu-

tamo jednim od dva velika mosta preko Bospora. Pogled s mosta na noćni Istanbul je fantastičan. Još pedeset kilometara kaotičnog prometa kroz grad koji vrlo dobro poznajemo, pa smo u Londra-campingu. Prvi put sam ovdje bio prije točno 20 godina. Kamp više nije tako velik kao onda i malo je gostiju, ali već je listopad.

Istanbul je grad koji mi je vrlo drag. To mi je stanica za mnogobrojna putovanja prema Aziji, ali ga uvijek vrlo rado razgledam ispočetka. Od kampa do centra točno je 15 kilometara neviđene gužve. Pravilo je da se ne smijete bojati, nego samo voziti agresivno kao i oni. Pritom sam dva puta imao bliske susrete s automobilima, ali Givi-koferi sve su to izdržali. Vidi se napredak u prometu tijekom tih 20 godina koliko pohodim Istanbul, jer u posljednje vrijeme ipak se vozi normalnije, stane se kad je crveno svjetlo na semaforu i slično, što je tada bilo nezamislivo. Dolazimo na obalu Bospora s pogledom na azijsku stranu te parkiramo kod Plave džamije. Razgledavamo i ostale znamenitosti grada: Aja Sofiju, podzemnu cisternu i veličanstvenu palaču Topkapi, sjedište turskih sultana. U palači smo vidjeli harem, sultanove privatne odaje, prostorijske u kojima je sultan primao goste, kao i zbirku relikvija proroka Muhameda. Tu je i zbirka sultanove odjeće, nakita, poklona i čega sve ne. Na kraju smo posjetili veliki bazar Kapali-čaršiju, osnovan u XV stoljeću. Kupili smo nešto suvenira, ali i donjeg rublja, kojeg smo ovaoga puta premalo uzeli sa sobom. Pozdrav Istanbulu i Londra-campu, kroz koju godinu se opet sigurno vidimo. Auto-cesta nas ne zanima, radije vozimo uz obalu Mramornog mora. Što smo dalje od Istanbula, gužva je manja. Büyükçekmece, Silivri, Tekirdag, pa vozimo po skoro praznoj cesti kojoj, kao i mnogima u Turskoj, grade drugi vozni trak. I tako do Ipsale, gra-

nice sa Grčkom, tj. Europskom Unijom. Zbogom egzotiko, preko granične rijeke Maric (TR) ili Evros (GR) tražimo prvu benzinsku pumpu, sretni smo da benzin plaćamo po euro za litru. U Turskoj je, naime, koštao više od 12 kuna! Prošli smo Alexandroupoli, te se s glavne ceste spustili na onu uz more. Pješčane plaže potpuno su puste u listopadu, pa neometeno promatramo užarenu kuglu kako uranja u more. Vraćamo se u Makri, selo kojim smo prošli, u kojem smo zapazili idiličan restoran, baš pravi grčki. Ni ovdje nema niti traga turistima, pa možemo i očekivati kvalitetniju hranu samo za nas. Tako je i bilo, suvlaki i grčka salata izvrsno su prijali, a i osoblje je radilo ležerno, brinulo se samo o nama. Naravno da smo sjedili vani, jer je vrijeme odlično, ali smo razgledali i zanimljivu unutrašnjost konobe. Ispunjena je ribarskim motivima: slikama, mrežama, školjkama i ribama. Puni trbuha vratili smo se do morske obale i nesmetano prespavali. Probudilo nas je ugodno bruhanje ribarskog čamca, a ona ista kugla od sinoć izronila je iz mora, samo s druge strane. Trakijsko more, zaljev Egejskog mora, pokazalo nam se ovaj put u najljepšem izdanju. Prošavši Dikelu odlučili smo nastaviti uz more, međutim, cesta je nestala pa smo se morali vratiti na glavnu. Ne na autocestu koju su Grci prije nekoliko godina izgradili, nego na onu staru cestu kojom sam toliko puta putovao. Kroz Sapes i Komotini stižemo na jezero Vistonida. Desno od ceste je jezero, a lijevo je

Istanbul - preko mosta u Evropu

Istanbulska gužva

Istanbul - Aja Sofia

Istanbul - palača Topkapi

Pogled na Boskop

Istanbul - Kapali čaršija

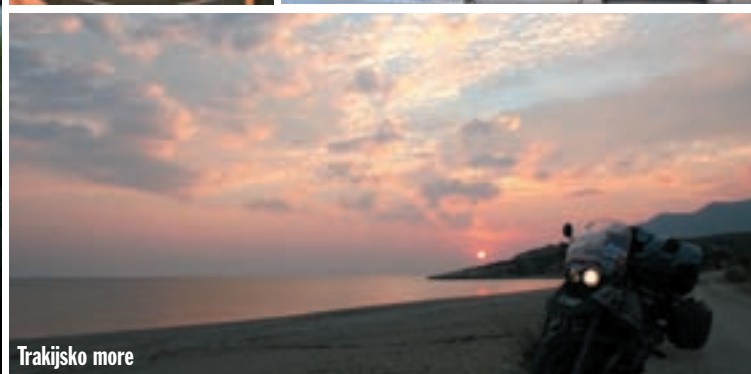
Grčka - manastir na jezeru Vistonida

Istanbul - cisterna

Istanbul - palača Topkapi

Trakijsko more

Grčka - manastir

Grčka - manastir

Jerissos - Halkidika

more, ustvari spoj mora i jezera. Tako su nam rekli monasi koji tu žive. Posjetili smo ih u njihovom živopisnom manastiru do kojeg dolazimo preko mostića. Preko još jednog mostića dolazimo do crkvice koja se nalazi na malenom otočiću. Bjelina crkve zrcali se u plavoj boji jezera, naslada za oči. Nastavljamo put pogleda uprtih u desno, na gorje Rodopi. Zaustravljam se popiti kavu u Kavali, gradu toliko lijepom da ga niti ovaj put ne zaobilazimo. Prema Asprovalti vode dvije ceste, jedna od njih uz more. Odlučujemo se baš za tu. Naselja gotovo da nema,

pa je ugodno voziti. Kod Vrasne skrećemo na poluotok Halkidiki. Vozimo istočnom obalom, zavojitom cestom s grandioznim pogledom na obalu. I tako do Jerissosa i Ouranopolisa. Dalje se ne može, bar ne motorima. Ovdje počinje Agios Oros, jedan od tri "prsta" Halkidike, i monaška republika za koju je potrebna viza, a posjetiti se može jedino brodom. Vizu nismo imali vremena pribaviti, pa u Ouranopolisu sjedamo na terasu restorana uz obalu i uživamo u grčkim specijalitetima. I uz ovo mjesto me vežu nezaboravne uspomene, prije mnogo godina bio sam ovdje sa svojim GSX-om 1100. Okupali smo se i zadržali se dulje nego smo planirali, pa tako nije ostalo vremena za posjet Sithoniji i Kassandri, tj. ostala dva "prsta". Svakako ću se u dogledno vri-

jeme morati vratiti i detaljno obići Halkidiki, jedan od grčkih bisera. I tako djelomično još vozimo uz obalu do Agios Nikolaosa i Nea Moudanie, gdje počinje brza cesta sve do Thessalonikia, gdje ustvari završava Halkidiki. Žurimo, pa jurimo obilaznicom grada u kojem je uvijek prometni kaos. U trkaćem stilu ulijećemo na autocestu prema makedonskoj granici. Iznenadeni su i policajci koji nisu stigli ništa drugo nego da nam pokažu da smo ljudi. Sedamdeset je kilometara do Bogorodice, a tu nas po običaju čeka prijatelj Lazar na svojoj FJ 1200. Vodi nas svome domu u Stojakovo na čašicu domaće, pa u Bolovan, u restoran uz ribnjak na šarane. Imamo o čemu pričati, putovanje nam je bilo super uz mnogo promjena planova radi problema sa granicama. Izuzet ne vremena u Turskoj i pokoje kapi kiše u Rumunjskoj i Ukrajini, ovoga puta smo i s vremenom konačno bili zadovoljni. A sutradan samo rutina - autocestom prema domu. Kod Kumanova izlazimo iz Makedonije, pa prema Nišu. Tankamo u

Lapovu, a na benzinskoj je parkiran Kawasaki Drifter sa insbruškom tablicom. Pitam Geoga poznaje li vlasnika, ali on samo sliježe ramenima. Samo što sam se okrenuo, već se grli sa bikerom koji je izašao iz kafića. Biker je gost Harley-bara u kojem je Georg redar, Albanac je i bio je na godišnjem kod svojih na Kosovu. Mi nastavljamo dalje, a iza Beograda se zaustravljam na ručku. Masna pljeskavica nije bila bogzna što. Više se ne zaustravljam do Zagreba, gdje na Kaptolu imamo odbor za doček. Georgovi prijatelji na pet motocikala doputovali su samo radi nas. Nakon pića se opraštam sa svima, pa jurim u Ludbreg, gdje mene čeka moje društvo. Po običaju je zadnji dan putovanja uvijek i kilometarski najduži, pa sam tako od Stojakova preko Zagreba i Ludbrega prošao 1.150 kilometara. Proputovali smo 12 zemalja, granicu smo prelazili čak 17 puta. Prošao sam točno 11.013 kilometara u 22 dana. Usprkos svim naporima ovog putovanja, dok ovo pišem, već planiram sljedeće! ■

Zagreb, svečani doček - napokon kod kuće

